

bobo

Nr. 1
losse nummers 95 cent
België 16 F.

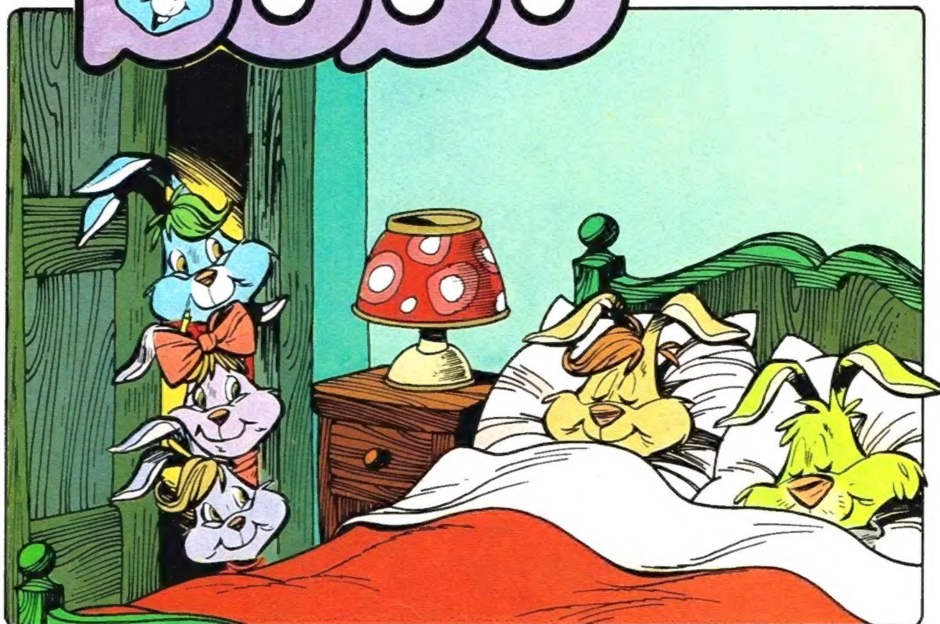
voorleesblad voor kleuters

kleuren, tekenen, tellen, kijken en lezen

IJspret met Paulus de Boskabouter

Bobo

Het is zondagmorgen. Heel vroeg. Vader en moeder slapen nog. Bobo, Krabbel en Boemsi steken hun hoofd om de hoek van de slaapkamerdeur. „Ik weet wat," zegt Bobo. „Zullen we ze verrassen?" „Ja, ontbijt op bed," fluistert Boemsi. Ze sluipen de trap af. Anders worden papa en mama wakker.

Bobo zet thee. Krabbel smeert boterhammen. En Boemsi? Die snoept uit de suikerpot. En niemand ziet dat hongerige gezicht voor het raam.

Dat is het hoofd van oom Slokop. „Goedemorgen," zegt hij. „Ik werd vanmorgen wakker van de honger. Hé, maken jullie een ontbijt?"

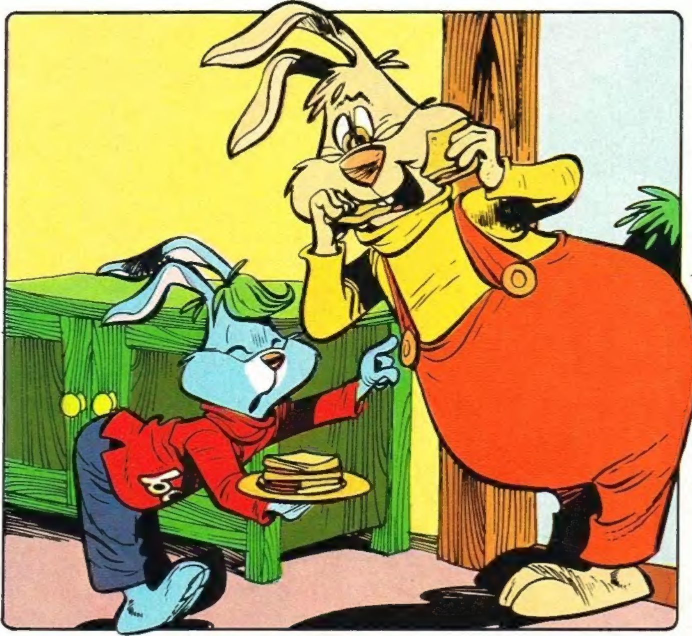

Bobo probeert nog gauw de boterhammen achter zijn rug te verstoppen. Te laat, Bobo! Oom Slokop heeft ze al gezien. „Mmm," zegt hij.

Hap! De eerste boterham verdwijnt in de grote mond van oom Slokop. En daar heeft hij de tweede al te pakken, Oei...

ontbijt op bed

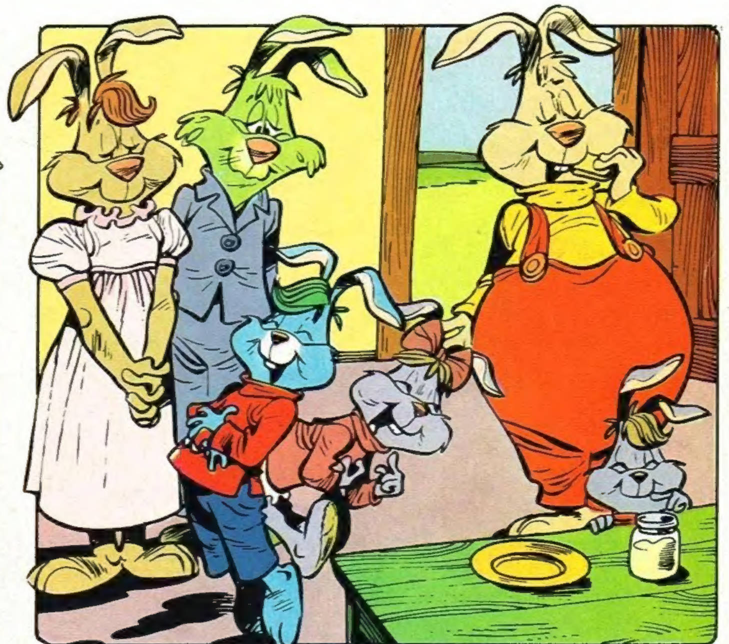
„Oom Slokop," zegt Bobo. „Deze boterhammen zijn voor papa en mama." „Nou dat kun je wel proeven," zegt oom Slokop. „Wat smaken die lekker!"
„Maar u staat ze nu allemaal op te eten!" roept Bobo.

„Ach, nog eentje dan," zeurt oom Slokop en steekt intussen de vijfde boterham in zijn mond. Hoe krijg ik oom Slokop het huis uit, denkt Bobo. Dan heeft hij plotseling een geweldig idee. Zo hard als hij kan schreeuwt hij: „Brand!"

„Waar is de brand?" roept iedereen geschrokken. Boemsi en Krabbel kijken heel verbaasd. Vader en moeder stormen de trap af. Ze begrijpen er natuurlijk niets van. „Brand?" vragen ze verbaasd. „Waar dan?"

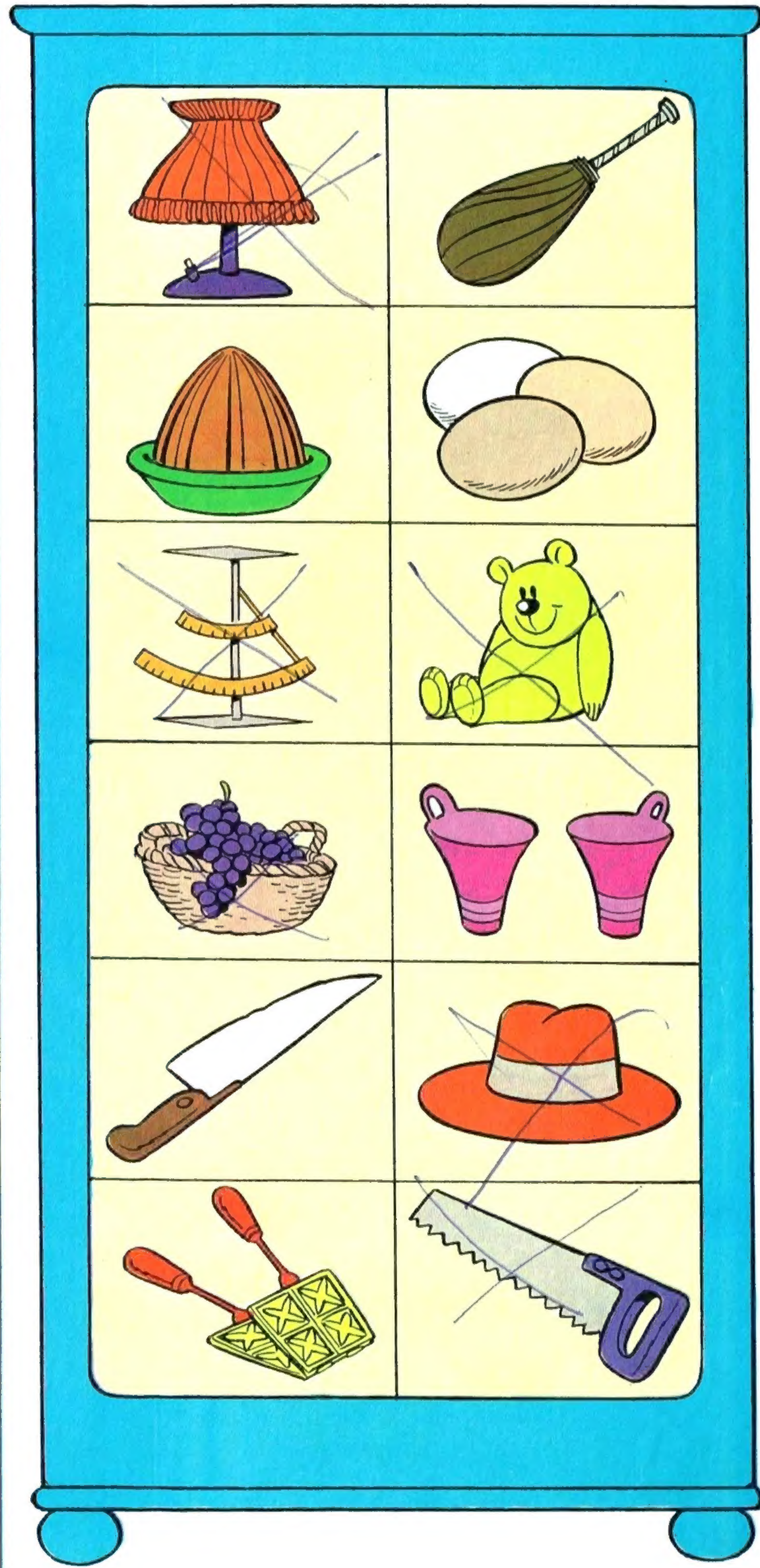

En dan begint Bobo opeens heel hard te lachen, „Er was helemaal geen brand!" zegt hij. „Maar oom Slokop at al jullie boterhammen op. Toen verzon ik maar wat, dan hield hij tenminste op!" Daar moeten ze allemaal om lachen...

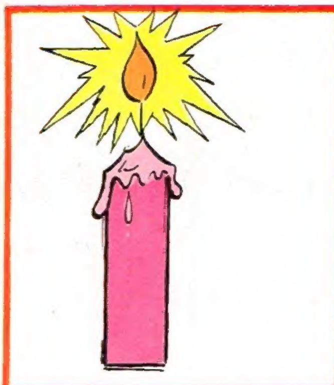
de vrolijke keuken

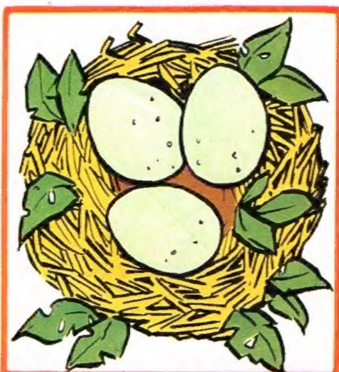
Bobo, Krabbel en Boemsi bakken oliebollen.
Maar wat maken ze een rommel.
Bekijk de plaatjes hiernaast eens goed.
Wijs met je vinger aan;
wat hoort niet in een keuken?

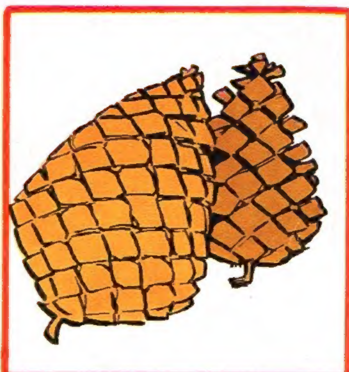

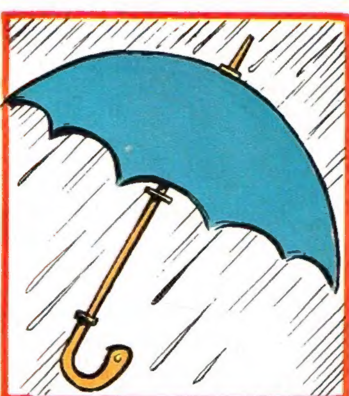

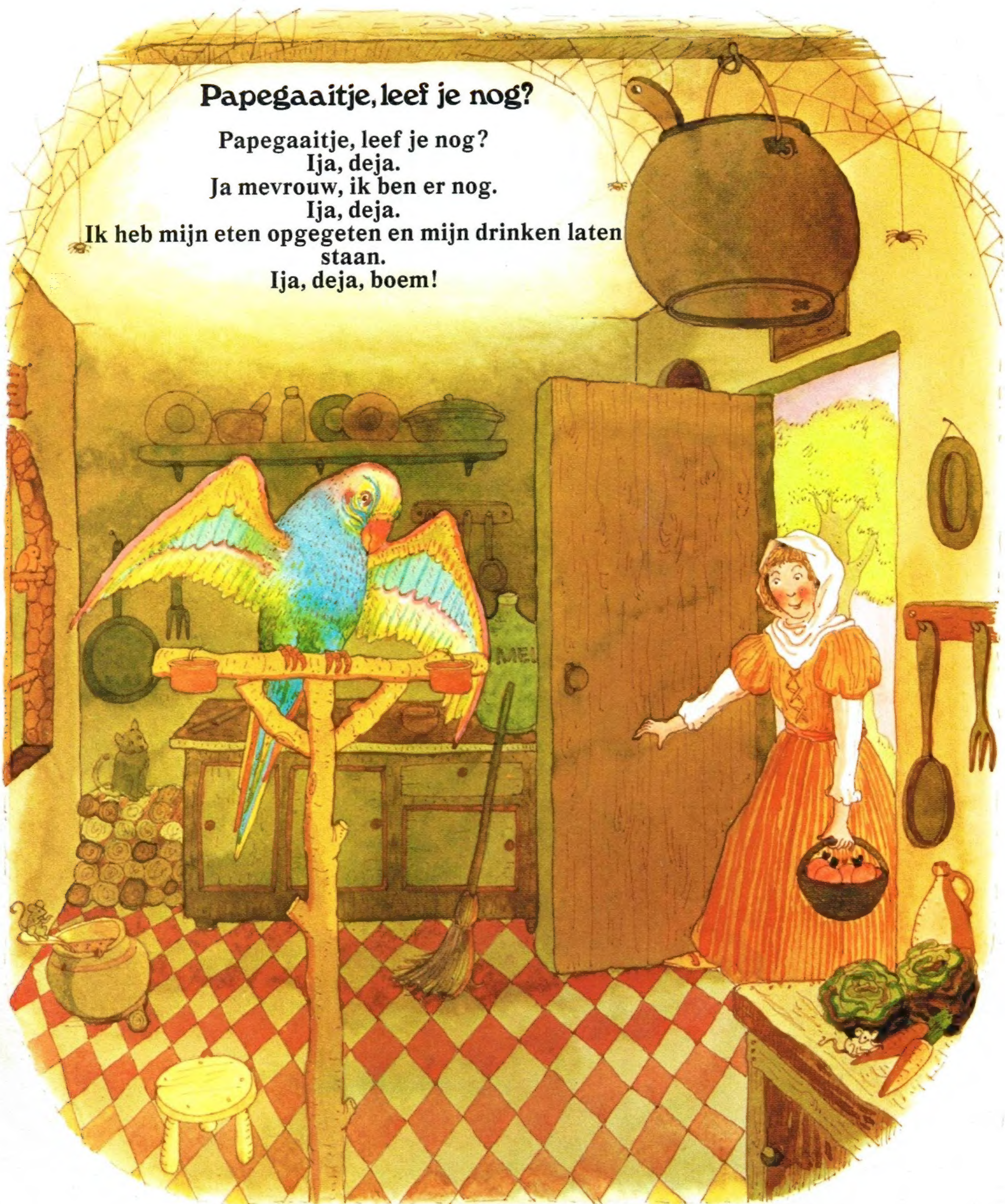

Bekijk de plaatjes hierboven eens goed. Er horen steeds twee plaatjes bij elkaar. Bijvoorbeeld het nestje en het vogeltje. Nu jij de anderen.

Papegaaitje, leef je nog?

Papegaaitje, leef je nog?
Ija, deja.
Ja mevrouw, ik ben er nog.
Ija, deja.
Ik heb mijn eten opgegeten en mijn drinken laten staan.
Ija, deja, boem!

de woelwatertjes

Wat een feest, wat een feest!
Blub is jarig en nu mogen al z'n vriendjes pannekoeken komen eten. Pannekoeken met stroop en pannekoeken met suiker. „Ik lust er wel 100", zegt Blub, het oranje visje met volle mond. „Opgelet", roept de kok en hij keert een pannekoek in de lucht om. Knap hè, van de kok?
Hij is de beste pannekoekenbakker van Vissenwater.
Vertel eens wat de andere visjes doen?

Paulus de boskabouter

Verteld en getekend door Jean Dulieu

IJspret

Toen Paulus die morgen uit zijn boom stapte, keek hij met grote ogen om zich heen, en riep: 'Hoera, het heeft gesneeuwd!' en. . . . . kreeg meteen en fikse sneeuwbal in zijn gezicht. 'Pffff . . . pfff . . .' deed Paulus, terwijl hij de sneeuw uit zijn baardje klopte. 'Wie heeft me dát geleverd?' Bij wijze van antwoord klonk er een gesmoord gegiechel vanuit de struiken en toen wist Paulus meteen wie de schuldigen waren. Vijf kleine dasjes onthaalden hem op een regen van sneeuwballen. Ze riepen zelfs: 'Ha, die malle kabouter!' Maar dat liet Paulus natuurlijk niet op zich zitten. Vliegensvlug begon hij op zijn beurt sneeuwballen te maken en toen waren de brutale rakkers gauw uitgejoeld, want boskabouters kunnen nu eenmaal veel beter gooien dan dasjes! Gillend maakten ze dat ze wegkwamen.
Vlak daarop kwam Oehoeboeroe aanstappen. Hij zag er nogal verhit uit en ook hij had last van gesmoorde giechels. 'Morgen, Paulus,' sprak hij zo waardig mogelijk. 'Ga jij nog schaatsen?'
'Als het ijs sterk genoeg is,' antwoordde Paulus. 'Dat is het zeker,' riep Oehoeboeroe, 'Salomo en ik hebben vanmorgen al een sullebaantje gemaakt en we zijn er niet doorgezakt.' 'Een sullebaantje?' riep Paulus verbaasd. 'Twee wijze vogels die samen een sullebaantje maken?' 'Zei ik sullebaantje?' sprak Oehoeboeroe verlegen. 'Ik bedoelde natuurlijk . . . hm . . . helendal . . . min of meer . . .'
Maar voor Oehoeboeroe zich eruit had kunnen kletsen kwam ook Salomo aanstappen en die riep opgewekt: 'Wat was dat een pracht van een sullebaantje, hè Oehoeboeroe?'
'Hm,' zei Oehoeboeroe, terwijl hij een wenk gaf in de richting van Paulus, 'wat bedoel je eigenlijk, Salomo?' Salomo trok haastig een uitgestreken ravegezicht en

hernam heel plechtstatig: 'We hebben natuurlijk alleen maar even aan de kant gestaan en met onze poten gevoeld of het ijs sterk genoeg was.' 'Juist,' zei Oehoeboeroe. 'en het leek ons sterk genoeg, nietwaar Salomo?' 'Jazeker,' zei Salomo vurig, 'en glad ook. Vooral toen we dat su. . .' 'Hm,' deed Oehoeboeroe nadrukkelijk. 'Zou je het gek vinden, Paulus, als twee wijze vogels ook op de schaats gingen?' 'Helemaal niet gek,' verzekerde Paulus. 'Alleen heb ik niet genoeg schaatsen. Ik heb maar één paar over.' 'Dat is ruim voldoende,' verzekerde Oehoeboeroe, 'we nemen gewoon ieder een schaats.' 'En dan hebben we elk nog een poot om ons af te zetten,' legde Salomo uit. 'Dat moeten we dan maar proberen,' zei Paulus, 'hoewel ik niet geloof dat het gaan zal.' Maar het ging wèl, het ging zelfs reuze! De twee wijze vogels konden er niet genoeg van krijgen en het werd een heel lange, fijne schaatsdag! –

dieren in de tuin

De eerlijke vinder

tekst: Harriët Laurey – tekeningen: Maria Roothaan

De hamster Lodewijk trippelt door het gras en voelt zich echt gelukkig. Hij is buiten, hij is vrij! Nergens tralies om hem tegen te houden. Joris heeft hem uit de kleine kooi gehaald en in de tuin neergezet. O, wat heerlijk is dat! Lodewijk steekt zijn snuit in de lucht, en snuift. Appels ruikt hij, daar onder die grote boom. Met een vaartje schiet hij er op af.
„Hola!" roept Joris. „Waar ga je heen?" Maar Lodewijk is al bij de appelboom, en spant zijn handjes om een dikke rode appel. Gretig begint hij te knabbelen.
„Mama!" roept Joris. „Kijk 's, wat leuk! Lodewijk eet een appel, die nog groter is dan hijzelf!"
Terwijl Joris en zijn moeder bij de hamster neerhurken, komt Jannie aanlopen.
„Mag ik hem even vasthouden?" vraagt ze. „Hij kriebelt zo fijn in je hand." Maar het mag niet van Joris, en ja, het is nu eenmaal zijn eigen hamster. Eerst wil Jannie boos weglopen, maar dan gaat ze toch naast de anderen in het gras zitten. Lodewijk eet gulzig door. „Als ze me nou maar niet oppakken," denkt hij. „Als ze me maar niet meteen weer terugzetten in de kooi." Zulke dingen doen de mensen soms, dat weet Lodewijk heel goed. Juist als je ergens fijn mee bezig bent, komt er zo'n grote hand en tilt je op. Dat is zó akelig... Maar wat kan een kleine hamster daar tegen doen?
Hij eet hoe langer hoe vlugger, en als hij bij de pitten komt, schuift hij die in zijn wangzakken. Want pitten kun je goed bewaren. En wat je goed bewaren kunt, dat moet je naar je voorraadholletje slepen. Zo gaat dat bij hamsters.
Zo, hij heeft genoeg van de appel. Eens kijken, of er nog meer te vinden is, om te bewaren. Snuivend en speurend glipt hij door de tuin. Hoi! Kijk dáár nou toch! Wat een mooi rond bolletje ligt daar te glinsteren in het gras. Lodewijk snuift er aan en probeert er zijn scherpe knaagtandjes op.
Snorremelorre, wat is dat hard! Niet te kraken gewoon. Gek nootje is dat. Ik zal het maar meenemen, misschien wordt het wat zachter over een tijdje. Vlug laat hij het witglinsterend bolletje in zijn wangzak glijden. Dan hoort hij de stem van Joris, en... hij voelt de hand, die hem optilt. Even later zit hij weer in zijn kleine kooitje achter de tralies. Jammer, maar niets aan te doen. In zijn voorraadhoekje begint hij zijn wangzakken leeg te maken.

En als Lodewijk allang slaapt, kruipt moeder op handen en voeten door de tuin.
„Je bent net een hele grote hamster," lacht Joris.
„Wat zoek je toch, mam?" vraagt Jannie.
„Ik zoek mijn parel," zegt moeder. „De parel uit mijn ene oorbel. Ik ben hem kwijt." En ze laat haar gouden oorbel zien, waar nu een klein rond kuiltje in zit. Dat kuiltje is leeg.
„Misschien is ie hier in het gras gevallen," zegt ze. „Weet je wel, toen we naar Lodewijk keken. Zullen we even allemaal zoeken? Ik geef een gulden voor de eerlijke vinder."
Ze zoeken, maar vinden de parel niet. En daar is moeder erg treurig om.

De volgende dag is het zaterdag. Op zaterdag maakt Joris altijd de hamsterkooi schoon. Hij zet Lodewijk zolang in een teiltje, en schudt het kooitje leeg boven een oude krant. Er valt een hoop zaagsel uit, en lege pindadoppen, en ook de hele etensvoorraad, die Lodewijk gehamsterd heeft. En nòg iets. Iets ronds, dat mooi glinstert...
„Mama!" roept Joris, en hij rent naar de kamer waar zijn moeder zit. „Mama, kijk, je parel is terug!"
„Geweldig Joris!" roept moeder. „Je hebt een gulden verdiend, hoor!" Maar Joris schudt zijn hoofd.
„Ik? Nee hoor. Dáár, daar zit de eerlijke vinder." En hij wijst naar Lodewijk. Die doodkalm op een zonnepit zit te knabbelen. En als hij later zijn beloning krijgt — geen gulden natuurlijk, maar een handvol rozijnen — sleept hij die meteen naar zijn nieuwe voorraadhol. Dat gekke, harde, glinsterende nootje is hij al helemaal vergeten.

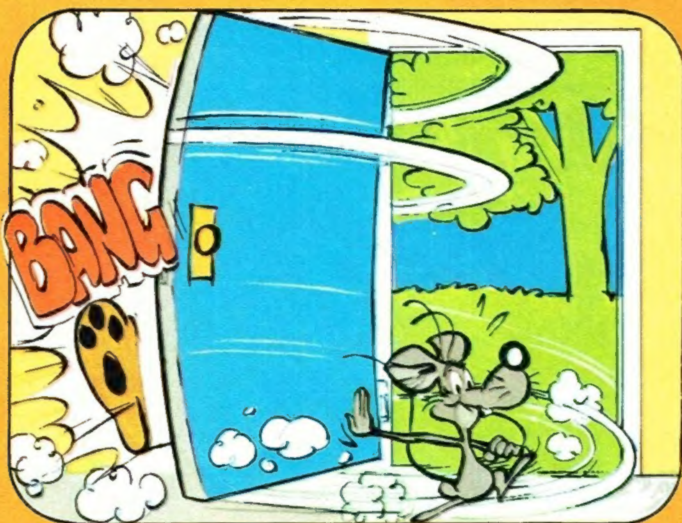

Loeki in de weer met verf en kwast

Tsjonge, tsjonge, wat een mooie deur is dat

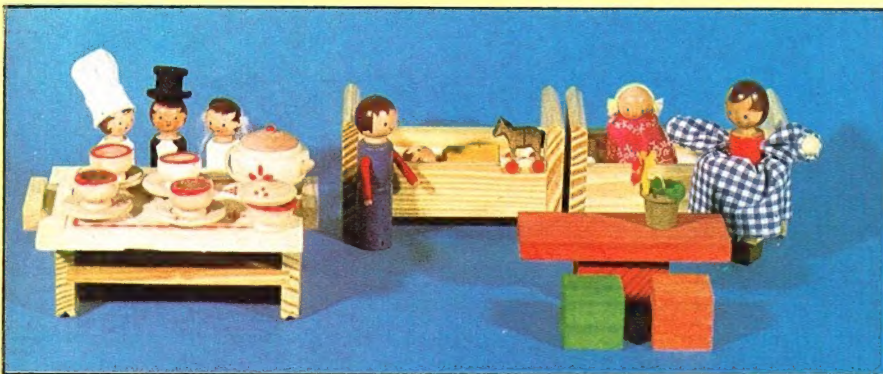
Maar daar zwaait hij open, wat een strop

Loeki staat er nu wel kleurig op!

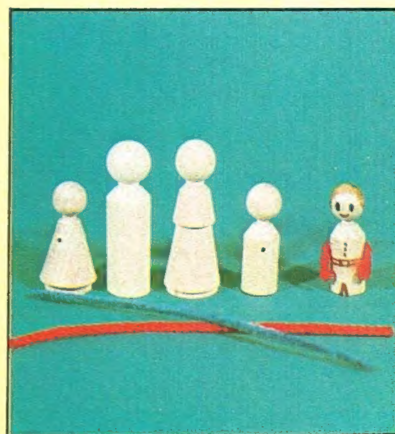
Beste ouders,

Een leuk spelletje voor de laatste vakantiedagen. Maak een poppenhuis van oude margarinedozen. Het aardige van dit werkje is dat iedereen mee kan doen.

Benodigdheden:
Wat lege margarinedozen, lijm, schaar, een paar restjes behangpapier, oude lapjes, verf en stukjes hout.
Knip de deksel en bodem uit de doos. De „wanden" van het poppenhuis kunnen beplakt worden met het oude behangetje of restje stof. Erg handige kinderen (of moeders en vaders) kunnen er nog raampjes in maken ook.
Voor een huis met meerdere etages moeten meerdere dozen op elkaar gestapeld worden. Het spreekt vanzelf dat de bodem van de bovenste doos dan kan blijven zitten.
Voor de aankleding van het poppenhuis, gordijntjes, vloerkleedjes enz., is misschien een beetje hulp nodig.

En nu de inrichting. *Er zijn natuurlijk kleine meubeltjes te koop maar ze kunnen ook zelf gemaakt worden, van wat klosjes en plankjes. Dit geldt ook voor de poppetjes. Bij de handenarbeidzaken zijn zakjes houten popjes voor f 2,95 te koop, die met lapjes, verf of viltstift zelf aan te kleden zijn. Armen worden gemaakt van gekleurde pijpenragers.*
Als aanvulling zijn in de speelgoedzaken minuscule serviesjes, bloempotjes, schemerlampen enz. te koop.
U kunt het net zo duur maken als u zelf wilt.

bobo

nr. 1 - 2 januari 1976

een uitgave van oberon b.v. postbus 6003 ceylonpoort 5-25, haarlem. tel. 023-339040.
abonnementsprijzen: 80 cent per week of f 10,40 per kwartaal (13 weken) losse nummers 95 cent.
abonnementsopgaven: schrijf naar postbus 400, amsterdam of bel 020-5411345
inlichtingen klachten enz. abonnees die het blad via de **bladenman/wederverkoper** ontvangen: bobo, postbus 400, amsterdam tel 020-5411345.
voor abonnees die het blad **per post** ontvangen: afdeling postabonnementen bobo, postbus 299, haarlem, tel. 023-339040
adreswijzigingen: drie weken van tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de afdeling postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.)
verdeler voor belgië: n.v. tijdschriften uitgevers mij., jan blockxstraat 7, 2000-antwerpen, tel. 031-382380 p.r. 000-0083405-82.
prijs per nummer 16 f, verkrijgbaar bij de verkoper en in de boek- en dagbladenhandel.

beestje

1. In de keuken van zijn huis
staat ons Beestje voor 't fornuis.
Voor zijn buik draagt hij een schort
dat is wel een beetje kort.

2. Hij bakt iets van melk en meel,
in een pannetje met een steel.

3. Kun je raden wat het wordt?
Kijk maar even op het bord.

4. Pannekoeken rond en geel
mensenlief, dat zijn er veel.

5. Je was toch niet
vergeten dat die heer
zoveel kan eten.

6. Daar stapt hij de keuken
binnen en het smullen kan
beginnen! !

